

Arrest

nr. 66 879 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat J. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 6 april 2011, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissingen van 15 juni 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

1.3. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van R.S.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Milloshevë (gemeente Obiliq) en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 werd u geslagen door zowel Albanezen als Serviërs. Desondanks bleef u in Kosovo wonen. In 2004 werd uw vader door onbekende Albanezen geslagen. Hij werd door hen ernstig gewond voor de deur van jullie huis achtergelaten. Jullie brachten

hem naar een dokter die hem medicatie gaf. Naar een ziekenhuis en de politie durfden jullie niet te gaan omdat daar uitsluitend Albanezen werken en ze jullie toch niet zouden helpen. Een maand later overleed uw vader. Sindsdien heeft uw echtgenote L. R. schrik waardoor ze een hoge bloeddruk kreeg. U besloot daarom in 2005 met uw gezin naar Noorwegen te gaan, waar u asiel aanvraagde. De Noorse asielinstanties namen hierin een weigeringsbeslissing en in 2008 werd u naar Kosovo gerepatriëerd. U woonde aanvankelijk opnieuw een aantal weken in Milloshevë. Daar zeiden Albanezen aan uw broer dat het beter was dat u zou vertrekken. Ze verdachten u er onterecht van tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 met de Serviërs te hebben samengewerkt. U besloot naar Fushë Kosovë te gaan, maar aangezien u niets had om van te leven en u de huur niet kon betalen, gingen jullie naar schoonfamilie in Dubravë. Uiteindelijk keerden jullie omwille van de moeilijke economische omstandigheden terug naar Noorwegen. U werd echter na drie maanden opnieuw gerepatriëerd. Jullie vestigden zich opnieuw in Fushë Kosovë. Onbekenden dreigden uw dochter mee te nemen toen ze met uw echtgenote op straat wandelde. U gaf dit voorval niet bij de politie aan omdat uw kinderen Kosovo wensten te verlaten. U kwam naar België waar u op 6 april 2011 asiel aanvraagde. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 12 januari 2011; uw huwelijksakte, uitgereikt in Obiliq op 21 december 2010; uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt in Prishtinë op 28 december 2010; de geboorteaktes van uw kinderen en twee attesten van de gemeente Fushë Kosovë d.d. 8 september 2010 en 16 september 2010, waarin in het Engels gesteld wordt dat u niet welkom bent in de gemeenschap en dat uw huis tijdens de oorlog afgebrand is en waarin aan de Noorse overheid gevraagd wordt om u en uw familie niet meer naar Kosovo terug te sturen.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Kosovo verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient, betreffende het incident met uw dochter – ze werd op straat verbaal lastig gevallen door onbekenden – gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U verklaarde dat dit eenmalige incident zich voordeed in 2011 nadat jullie voor een tweede maal uit Noorwegen gerepatriëerd werden (CGVS, p. 10-11). Uw echtgenote beweerde evenwel dat dit incident zich voordeed na jullie eerste repatriëring uit Noorwegen en dat jullie hierom een tweede keer naar Noorwegen trokken (CGVS echtgenote, p. 6). Een dergelijke fundamentele tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het door u beweerde incident.

Voorts verklaarde u Kosovo te hebben verlaten omdat uw vader in 2004 door onbekende Albanezen werd vermoord en uzelf in 2008 niet meer welkom was in uw dorp Milloshevë omdat de Albanezen u er onterecht van verdachten met de Serviërs te hebben samengewerkt tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 en u en uw kinderen er als Roma geen bewegingsvrijheid hadden (CGVS, p. 5-6; p. 8-12 ; CGVS echtgenote, p. 5-7). Wat deze problemen betreft, kan er vooreerst op gewezen worden dat u hiervan geen enkel overtuigend begin van bewijs, zoals onder meer een overlijdensakte of medische attesten van uw vader, neerlegde. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten op de helling te staan. Hoe dan ook dient er op gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 (en zeven jaar na het overlijden van uw vader) aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de regio Prishtinë (waartoe zowel Obiliq als Fushë Kosovë behoren) in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Verder haalde u geen feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat u geen beroep kon doen, of – bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Kosovo – zou kunnen doen op de bescherming of hulp van de Kosovaarse autoriteiten. Zowel u als uw echtgenote verklaarden nooit enig probleem te hebben gekend met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 6 ; CGVS echtgenote, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt daarnaast dat u nooit klacht indiende naar aanleiding van uw problemen, noch bij de politie, noch bij internationale organisaties aanwezig in Kosovo. U verklaarde in dit verband dat zowel de werknemers van de Kosovaarse politie als van de internationale organisaties

Albanezen zijn en zij jullie Roma toch niet zouden helpen (CGVS, p. 10-12). Dit is geen afdoende uitleg voor uw nalatigheid. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsfactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Voorts verklaarde u in Kosovo niet over de financiële middelen te beschikken om een woning te huren (CGVS, p. 10-11) en verklaarde uw echtgenote dat de economische situatie in Kosovo slecht was en het niet zeker was of jullie kinderen ooit werk zouden vinden (CGVS echtgenote, p. 6-7). Ook had u schrik om uw kinderen naar school te sturen (CGVS, p. 12) en mochten uw kinderen volgens uw echtgenote niet in de juiste klas ingeschreven worden (CGVS echtgenote, p. 7). De informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt weliswaar dat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheid...). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie onder meer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen – zoals hierboven reeds bleek – ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren, worden eveneens specifieke acties op het getouw gezet. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Ook in de gemeente Fushë Kosovë, waar jullie voor jullie komst naar België vooral verbleven, hebben de Serviërs een parallel systeem van scholen (één kleuterschool en vijf lagere scholen) waarvan ook de Roma effectief gebruik maken en in één van die scholen, de school van Ugljare, kunnen de Roma eveneens lessen volgen in de Roma-taal. De multi-etnische school van Bresje, "Sveti Sava", wordt 's morgens gebruikt door Servische en Roma-leerlingen en in de namiddag door Albanese, Ashkali en Egyptische leerlingen. In 2008 werden twee klaslokalen die voordien exclusief gebruikt werden door 53 RAE-leerlingen succesvol geïntegreerd in de multi-etnische

basisschool "Selman Riza". Verder kunnen de Roma terecht in het centrum voor samenwerking en integratie "Fidan Lahu", een koepelorganisatie dat als centrum dient voor verschillende NGO's van minderheden. De NGO's in het centrum, zoals Balkan Sunflowers, Health for All en het Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K), leggen zich toe op onderwijs, gezondheid en hygiëne, jeugdwerking en integratie van vrouwen. In het centrum is er eveneens een school voor RAE-leerlingen. Het betreft hier het grootste leercentrum van de NGO Balkan Sunflowers in Kosovo, dat ongeveer 300 kinderen per dag helpt en onder meer voorziet in huistaakbegeleiding en een taalclub. Ten slotte organiseerde de OSCE van 2004 tot 2007 inhaalklassen voor Roma-kinderen uit de gemeente. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het feit dat uw kinderen niet in de juiste klas konden ingeschreven worden volgens uw echtgenote te wijten was aan het feit dat jullie niet konden aantonen dat jullie kinderen in Noorwegen school gelopen hadden (CGVS echtgenote, p. 7). Uit niets blijkt dan ook dat uw kinderen omwille van hun etnische origine niet correct konden ingeschreven worden. Hoewel de implementatie van bovenvermelde plannen en maatregelen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Tot slot haalde u nog de gezondheidstoestand van uw echtgenote aan als bijkomend asielmotief. Uw echtgenote heeft een hoge bloeddruk naar aanleiding van de traumatische gebeurtenissen in 2004 (CGVS, p. 12-13). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat ze in Kosovo de juiste medicatie kreeg, die ze niet altijd kon betalen (CGVS echtgenote, p. 8). Het niet kunnen betalen van specifieke medische behandelingen is echter een motief van economische aard en houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw echtgenote voor de behandeling van haar hoge bloeddruk bij een terugkeer naar Kosovo omwille van Conventiegerelateerde motieven niet langer terecht zou kunnen bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten. Dat ze in Kosovo gepaste medische verzorging kreeg, blijkt ook uit het feit dat dezelfde behandeling hier in België wordt verdergezet (CGVS echtgenote, p. 8). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan hier immers niet ter discussie. Betreffende de door de gemeente Fushë Kosovë afgeleverde attesten kan opgemerkt worden dat er getwijfeld kan worden aan de authenticiteit ervan, gezien het weinig geloofwaardig is dat een officiële Kosovaarse instantie een attest zou schrijven waarin gesteld wordt dat jullie niet welkom zijn in de plaatselijke gemeenschap gelet op de hierboven geschetste initiatieven die de Kosovaarse autoriteiten nemen om de situatie van de RAE in Kosovo te verbeteren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van R.L.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin geboren in Belgrado en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielrelaas integraal baseert op de motieven die uw echtgenoot S.R. in het kader van zijn asielaanvraag reeds aanhaalde. Zo verklaarde u dat u sinds 1994 samenwoonde met uw echtgenoot in Milloshevë. In 1999 tijdens de oorlog in Kosovo werd uw man geslagen door Albanezen. Omdat jullie niet op de vlucht sloegen, dachten de Albanezen dat jullie samenwerkten met de Serviërs. In de periode van 1999 tot 2002 sliep u heel slecht en kreeg u last van een hoge bloeddruk. Sindsdien kreeg u medicatie die hielp, maar die u niet altijd kon betalen. In 2004 werd uw schoonvader door Albanezen geslagen en gewond achtergelaten voor jullie deur. Hij stierf een maand later. In 2005 besloten jullie naar Noorwegen te vluchten waar jullie asiel aanvroegen. De Noorse asielinstanties namen een weigeringsbeslissing en in 2008 werden jullie naar Kosovo gerepatriëerd. Jullie verbleven opnieuw in Milloshevë, maar na een maand vertrokken jullie naar Fushë Kosovë omdat dorpelingen aan uw schoonbroer gezegd hadden dat het beter was dat jullie zouden vertrekken omdat uw echtgenoot nog met Serviërs had samengewerkt. U kon uw kinderen niet naar school sturen, omdat ze niet in het voor hen gepaste leerjaar ingeschreven konden worden. Uw dochter werd voorts verbaal lastig gevallen toen jullie samen over straat liepen. Jullie zochten hierop bescherming in een winkel. U vertelde dit aan uw echtgenoot waarop jullie terug naar Noorwegen besloten te gaan. Na drie maanden werden jullie echter opnieuw naar Kosovo gerepatriëerd. Jullie verbleven wederom in Fushë Kosovë. Jullie kinderen hadden er echter nog steeds geen vrijheid hadden en konden nog steeds niet naar school. Hierom besloten jullie Kosovo terug te verlaten en kwamen jullie naar België waar jullie op 6 april 2011 asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit legde u uw identiteitskaart, uitgereikt op 28 januari 2011, en uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt in Obiliq op 17 januari 2011, neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, R.S.. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd: “Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Kosovo verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient, betreffende het incident met uw dochter – ze werd op straat verbaal lastig gevallen door onbekenden – gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. U verklaarde dat dit eenmalige incident zich voordeed in 2011 nadat jullie voor een tweede maal uit Noorwegen gerepatriëerd werden (CGVS, p. 10-11). Uw echtgenote beweerde evenwel dat dit incident zich voordeed na jullie eerste repatriëring uit Noorwegen en dat jullie hierom een tweede keer naar Noorwegen trokken (CGVS echtgenote, p. 6). Een dergelijke fundamentele tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het door u beweerde incident.

Voorts verklaarde u Kosovo te hebben verlaten omdat uw vader in 2004 door onbekende Albanezen werd vermoord en uzelf in 2008 niet meer welkom was in uw dorp Milloshevë omdat de Albanezen u er onterecht van verdachten met de Serviërs te hebben samengewerkt tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 en u en uw kinderen er als Roma geen bewegingsvrijheid hadden (CGVS, p. 5-6; p. 8-12 ; CGVS echtgenote, p. 5-7). Wat deze problemen betreft, kan er vooreerst op gewezen worden dat u hiervan geen enkel overtuigend begin van bewijs, zoals onder meer een overlijdensakte of medische attesten van uw vader, neerlegde. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten op de helling te staan. Hoe dan ook dient er op gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 (en zeven jaar na het overlijden van uw vader) aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de regio Prishtinë (waartoe zowel Obiliq als Fushë Kosovë behoren) in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch

geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Verder haalde u geen feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat u geen beroep kon doen, of – bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Kosovo – zou kunnen doen op de bescherming of hulp van de Kosovaarse autoriteiten. Zowel u als uw echtgenote verklaarden nooit enig probleem te hebben gekend met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 6 ; CGVS echtgenote, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt daarnaast dat u nooit klacht indiende naar aanleiding van uw problemen, noch bij de politie, noch bij internationale organisaties aanwezig in Kosovo. U verklaarde in dit verband dat zowel de werknemers van de Kosovaarse politie als van de internationale organisaties Albanezen zijn en zij jullie Roma toch niet zouden helpen (CGVS, p. 10-12). Dit is geen afdoende uitleg voor uw nalatigheid. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsfactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Voorts verklaarde u in Kosovo niet over de financiële middelen te beschikken om een woning te huren (CGVS, p. 10-11) en verklaarde uw echtgenote dat de economische situatie in Kosovo slecht was en het niet zeker was of jullie kinderen ooit werk zouden vinden (CGVS echtgenote, p. 6-7). Ook had u schrik om uw kinderen naar school te sturen (CGVS, p. 12) en mochten uw kinderen volgens uw echtgenote niet in de juiste klas ingeschreven worden (CGVS echtgenote, p. 7). De informatie van het Commissariaat-generaal bevestigt weliswaar dat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheid...). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen – zoals hierboven reeds bleek – ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Om de integratie van de RAE in het onderwijs te stimuleren en de

situatie in de praktijk te verbeteren, worden eveneens specifieke acties op het getouw gezet. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Ook in de gemeente Fushë Kosovë, waar jullie voor jullie komst naar België vooral verbleven, hebben de Serviërs een parallel systeem van scholen (één kleuterschool en vijf lagere scholen) waarvan ook de Roma effectief gebruik maken en in één van die scholen, de school van Ugljare, kunnen de Roma eveneens lessen volgen in de Roma-taal. De multi-etnische school van Bresje, "Sveti Sava", wordt 's morgens gebruikt door Servische en Roma-leerlingen en in de namiddag door Albanese, Ashkali en Egyptische leerlingen. In 2008 werden twee klaslokalen die voordien exclusief gebruikt werden door 53 RAE-leerlingen succesvol geïntegreerd in de multi-etnische basisschool "Selman Riza". Verder kunnen de Roma terecht in het centrum voor samenwerking en integratie "Fidan Lahu", een koepelorganisatie dat als centrum dient voor verschillende NGO's van minderheden. De NGO's in het centrum, zoals Balkan Sunflowers, Health for All en het Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K), leggen zich toe op onderwijs, gezondheid en hygiëne, jeugdwerking en integratie van vrouwen. In het centrum is er eveneens een school voor RAE-leerlingen. Het betreft hier het grootste leercentrum van de NGO Balkan Sunflowers in Kosovo, dat ongeveer 300 kinderen per dag helpt en onder meer voorziet in huistaakbegeleiding en een taalclub. Ten slotte organiseerde de OSCE van 2004 tot 2007 inhaalklassen voor Roma-kinderen uit de gemeente. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het feit dat uw kinderen niet in de juiste klas konden ingeschreven worden volgens uw echtgenote te wijten was aan het feit dat jullie niet konden aantonen dat jullie kinderen in Noorwegen school gelopen hadden (CGVS echtgenote, p. 7). Uit niets blijkt dan ook dat uw kinderen omwille van hun etnische origine niet correct konden ingeschreven worden. Hoewel de implementatie van bovenvermelde plannen en maatregelen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Tot slot haalde u nog de gezondheidstoestand van uw echtgenote aan als bijkomend asielmotief. Uw echtgenote heeft een hoge bloeddruk naar aanleiding van de traumatische gebeurtenissen in 2004 (CGVS, p. 12-13). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat ze in Kosovo de juiste medicatie kreeg, die ze niet altijd kon betalen (CGVS echtgenote, p. 8). Het niet kunnen betalen van specifieke medische behandelingen is echter een motief van economische aard en houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw echtgenote voor de behandeling van haar hoge bloeddruk bij een terugkeer naar Kosovo omwille van Conventiegerelateerde motieven niet langer terecht zou kunnen bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten. Dat ze in Kosovo gepaste medische verzorging kreeg, blijkt ook uit het feit dat dezelfde behandeling hier in België wordt verdergezet (CGVS

echtgenote, p. 8). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan hier immers niet ter discussie. Betreffende de door de gemeente Fushë Kosovë afgeleverde attesten kan opgemerkt worden dat er getwijfeld kan worden aan de authenticiteit ervan, gezien het weinig geloofwaardig is dat een officiële Kosovaarse instantie een attest zou schrijven waarin gesteld wordt dat jullie niet welkom zijn in de plaatselijke gemeenschap gelet op de hierboven geschetste initiatieven die de Kosovaarse autoriteiten nemen om de situatie van de RAE in Kosovo te verbeteren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de wet motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Verzoekers hebben kritiek op de motivering van de bestreden beslissing die volgens hen niet conform de werkelijkheid zou zijn en verwijten de commissaris-generaal een vergissing in appreciatie te hebben gemaakt. Verder verwijzen verzoekers naar punt 199 van de UNHCR-proceduregids die niet zou gerespecteerd zijn en naar een citaat uit “*UNHCR’s position on the continued international protection needs of individuals from Kosovo*” van juni 2006. Verzoekers vragen tot slot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat ze in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hen verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt.

2.3. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat inzake het incident met hun dochter een fundamentele tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote de geloofwaardigheid van het door hen beweerde incident ondermijnt. Zo verklaarde verzoeker dat dit eenmalige incident zich voordeed in 2011 nadat zijn gezin voor een tweede maal uit Noorwegen gerepatriëerd werd (gehoorverslag verzoeker, 10-11) terwijl zijn echtgenote beweerde dat dit incident zich voordeed na de eerste repatriëring uit Noorwegen en dat ze hierom een tweede keer naar Noorwegen trokken (gehoorverslag verzoekster, 6).

Inzake het ombrengen van de vader van verzoeker door onbekende Albanen in 2004 en het gebrek aan bewegingsvrijheid als Roma in het dorp van herkomst Milloshevë, stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers hiervan geen enkel overtuigend begin van bewijs, zoals onder meer een overlijdensakte of medische attesten van de vader, neerleggen waardoor de geloofwaardigheid van deze feiten ernstig op de helling komt te staan.

De commissaris-generaal heeft terecht opgemerkt dat de andere door verzoekers aangehaalde problemen (financiële problemen, gezondheidstoestand verzoekster, toegang voor kinderen tot school) onvoldoende zijn om gelijkgesteld te worden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag veronderstelt een voortdurende en systematische schending van mensenrechten waartegen een staat niet wil of niet kan beschermen. Discriminatie zal op zich niet noodzakelijk als vervolging worden beschouwd (RvS 6 mei 2009, nr. 193.050). Het niet kunnen betalen van specifieke medische behandelingen is een motief van economische aard en houdt, net zoals de ingeroepen financiële problemen, geen verband met één van

de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder haalden verzoekers geen feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat ze geen beroep konden doen, of – bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Kosovo – zouden kunnen doen op de bescherming of hulp van de Kosovaarse autoriteiten. Verzoekers verklaarden nooit enig probleem te hebben gekend met de Kosovaarse autoriteiten (gehoorverslag verzoeker, 6; gehoorverslag verzoekster, 4). Internationale bescherming kan echter slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat er slechts sprake kan zijn van vervolging uitgaande van niet-overheidsactoren indien de staat, partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat ze geen enkele poging hebben ondernomen om nationale bescherming in te roepen, ook al hadden ze hiertoe de gelegenheid. Dergelijke handelwijze is onvoldoende om aan te tonen dat de overheid in verzoekers land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Bovendien blijkt uit de omstandige informatie van het administratief dossier dat anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend etnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar verzoekers verwijzen naar punt 199 van de aanbevelingen uit de UNHCR-proceduregids dient te worden opgemerkt dat verzoekers nalaten om precies aan te geven op welke manier de bestreden beslissing deze overigens niet-afdwingbare rechtsregels niet zou gerespecteerd hebben.

Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1992, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn/haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 maart 2008, nr. 180.413).

Verder dient te worden opgemerkt dat waar UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006* nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009*, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, hetgeen in casu is gebeurd.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen enkel argument meer aanvoeren dat een erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen verantwoorden.

2.4. Waar verzoekers in fine vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen niet aan dat er een onherstelbare substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan daardoor niet worden ingewilligd.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER